

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou ve věci

žalobkyně: **T. M.**, narozená dne -
t. č. na adrese -
zastoupená advokátem Mgr. Štěpánem Ciprýnem
sídlem Rumunská 1720/12, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 3. 11. 2017, č. j.: OAM-216/ZA-P17-K10-PD1-2015

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 11. 2017, č. j.: OAM-216/ZA-P17-K10-PD1-2015, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 8 228 Kč k rukám jejího právního zástupce Mgr. Štěpána Ciprýna, advokáta do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2017, č. j.: OAM-216/ZA-P17-K10-PD1-2015, kterým jí nebyla prodloužena doplňková ochrana podle ustanovení § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobkyně v žalobě namítala, že situace v Doněcké oblasti, zejm. ve městě D. se vůbec nezměnila. Ve vlasti má jen matku a děda, a to právě v D. Kvůli diskriminaci se nemohla na jiném místě Ukrajiny sociálně začlenit ani najít trvalejší ubytování a práci. Zprávami předloženými žalobkyní se žalovaný zabýval nedostatečně. Poměry na Ukrajině se od předchozího rozhodnutí o mezinárodní ochraně vůbec nezměnily. Žalobkyně nemůže vnitřně přesídlit v rámci své vlasti, žalobkyně nemohla získat v D. bydlení kvůli diskriminaci, i aktuální zprávy hovoří o diskriminaci vnitřních přesídlenců, nefunkčnosti přesídlovacího systému a potížích s obstaráním základních životních potřeb; přijatá opatření v praxi nefungují, argumentace pouhými legislativními kroky neobstojí.
3. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Na Ukrajině došlo k zásadním a trvalým změnám situace, dříve nebylo jasné, zda se ozbrojený konflikt nerozšíří do dalších částí země. V Doněcké a Luhanské oblasti se nic nezměnilo, avšak žalobkyně může využít vnitřní přesídlení. Přitom možnost vnitřního přesídlení i žalobkyninu situaci žalovaný v napadeném rozhodnutí velmi podrobně posoudil a odůvodnil. Žalobkyniny poměry jsou dostatečné k zajištění základních životních potřeb, navíc před odjezdem z vlasti půl roku vnitřního přesídlení využívala. Žalobkyní předložené zprávy pojednávaly toliko o situaci v Donbasu, kterou žalovaný nijak nezpochyboval, krom toho u některých informací neuvedla žalobkyně zdroj, jiné údaje byly čerpány z ruských propagandistických serverů. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“).
6. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) SŘS.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 29. 5. 2017 podala žalobkyně žádost o prodloužení doplňkové ochrany, kterou odůvodnila trvajících vojenskými operacemi v D., nalezením práce v ČR, materiální pomocí matce, kterou jí poskytuje, a plánem začít v červnu roku 2017 v ČR podnikat.
8. Během pohovoru vedeného dne 8. 8. 2017 žalobkyně dále uvedla, že situace na Ukrajině je stejná, dochází tam k válečným střetům, není tam možné žít a pracovat. V D. panují špatné poměry, příbuzné má jen v tomto městě, kromě tety, jež žije v Libanonu. Vystudovala VŠ, má dva diplomy z oboru ekonomie, roku 2007 pracovala jako administrátor salonu krásy v K. roku 2007, pak odjela na roční pracovní pobyt do Japonska související s modelingem, pak cestovala, roku 2011 začala podnikat a měla v D. svůj obchod s oděvy, měla jej dva či tři roky, krom toho hojně cestovala do zahraničí coby fotomodelka, též pracovala jako manažerka a sháněla modelky, kvůli nestabilním poměrům v zemi odjela před pěti lety do Švédska. V ČR pracovala jako manažerka hledající modelky pro různé země, např. Itálii,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

těž si přivydělávala focením jako modelka; v současnosti si zaregistrovala firmu, její obchodní společnost však ještě nezačala fungovat. Ve vlasti na pobřeží A. moře nežila, jen tam pobývala, šlo jen o odpočinek, do D. se poté vrátit nemohla kvůli válce, tak odjela do D. k využití místního letiště, v tomto městě nikdy nežila; měla delší dovolenou, čtyři měsíce strávila na pobřeží A. moře. V D. byla dva měsíce, ale žila v hotelích a pobývala tam jen proto, že chtěla odletět do Švédska a sháněla doklady. Na pobřeží A. moře si pronajala soukromý byt, ale nic jí tam nepatří, nemůže se tam vrátit, totéž platí o D. Nepamatuje si, kdy žila v D., ale konkrétní potíže tam neměla, vlastně si vzpomíná na potíže se sehnáním bytu, hotel byl příliš drahý, avšak lidé se k ní chovali nepřátelsky, když hledala byt, chovali se k ní lidé nepřátelsky kvůli d. původu; vedla s různými lidmi pět jednání, po oznámení d. původu se nikdy nedohodli. Ve městě přežívala díky dostatku hotovosti a pomoci kamaráda. Začala si shánět práci, ale prý není práce ani pro místní, natož pro někoho z D., na internetu si prohlížela inzeráty a dvakrát na inzerát odpověděla, ale neúspěšně. Jako uprchlík se v D. neregistrovala, jelikož o této možnosti nevěděla. Ve vlasti se nedá sehnat práce a panují tam negativní postoje vůči lidem z doněcké oblasti. V ČR se cítí bezpečně. Společnou domácnost sdílí s kamarádem, obchodním partnerem, společně mají smlouvu o pronájmu, dohromady platí i s poplatky 25 000 Kč měsíčně.

9. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 5. 2015, č. j.: OAM-216/ZA-P17-P16-2015, byla žalobkyni udělena na dobu 24 měsíců doplňková ochrana; podle názoru žalovaného byly naplněny důvody dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
10. Dne 31. 8. 2017 se žalobkyně mohla seznámit s podklady. S podklady se seznámila a dále uvedla, že ji zprávy o dění v D. nezajímají, situace na Ukrajině je jí známa, zprávy nevládních organizací si vyhledává sama na internetu. Bude-li rozhodování založeno na shromážděných zprávách, nebudou vzaty v potaz reálné ukrajinské poměry; kyjevské úřady mají zájem na pozitivním vyznění údajů, podkladem zpráv musí být i údaje z Doněcké lidové republiky, jinak zprávy nejsou objektivní. Sežene-li něco, předloží dodatečně nějaké materiály. Používají-li organizace údaje jen od jedné strany, nejsou objektivní.
11. Dále soud přistoupil k vlastnímu posouzení žalobních námitek.
12. Mezi oběma účastníky bylo nesporné, že bezpečnostní situace na východě země se nezměnila natolik, aby bylo možné se tam bezpečně vrátit. Přestože se ozbrojený konflikt do značné míry stabilizoval, lidé pobývající v Luhanské a Doněcké oblasti jsou jím stále akutně ohroženi, a to i ve městě D., kde žalobkyně měla své zázemí.
13. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyni již ve vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu, jelikož poměry na Ukrajině se ve vztahu k žalobkyni deklarovaným obtížím zásadně a trvale změnily.
14. Rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany ze dne 13. 5. 2015 odůvodňuje naplnění ustanovení § 14a odst. 1, odst. 2 písm. c) zákona o azylu v případě žalobkyně pouze dramatickou situací v oblastech postižených boji s důrazem na poměry v Doněckém regionu; krom toho žalovaný toliko letmo zmiňuje, že dopad konfliktu byl na uplatňování ekonomických a sociálních práv zničující mj. pro vnitřně vysídlené osoby a z nich zvláště mj. pro ženy a že mezi lidmi žijícími v regionech mimo vládní kontrolu stále dochází k novým případům vysídlování.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

15. Má-li žalovaný prodloužení doplňkové ochrany odepřít, musí prokázat zásadní změnu okolností v těch aspektech, jež dříve považoval za klíčové. Rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany není rozhodnutím „na zelené louce“, kdy se od základu zkoumají důvody pro udělení mezinárodní ochrany, jako je tomu při první žádosti o mezinárodní ochranu. Jádrem prodlužovacího řízení podle ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu představuje posouzení toho, zda se zásadním způsobem změnily okolnosti, jež vedly k udělení mezinárodní ochrany. Fakticky se jedná o jakýsi přezkum, který vychází z původního rozhodnutí a konfrontuje jej s aktuální situací. Stěžejní důvody, jež dříve vedly k udělení doplňkové ochrany, nelze v prodlužovacím řízení zpětně měnit nebo dokonce doplňkovou ochranu neprodloužit s odůvodněním, že mezinárodní ochrana neměla být v původním rozhodnutí vůbec udělena.
16. K obdobným závěrům došel i Nejvyšší správní soud; své názory vyjádřil v právní větě k rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j.: 7 Azs 21/2011 – 57: *„Odnětí doplňkové ochrany podle § 17a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je možné, pouze pokud okolnosti, které vedly k jejímu udělení, zanikly nebo se změnily do té míry, že jí již není zapotřebí. Pro účely rozhodování o odnětí doplňkové ochrany jsou tyto okolnosti fixovány v důvodech rozhodnutí o jejím udělení a následně je nelze beze změny či zrušení tohoto rozhodnutí (např. cestou mimořádných opravných prostředků) měnit. Důvodem odnětí doplňkové ochrany podle § 17a odst. 1 písm. a) citovaného zákona proto nemůže být, dospěje-li správní orgán dodatečně k závěru, že tato ochrana vůbec neměla být rozhodnutím o jejím udělení poskytnuta, a snaží-li se jejím odnětím „revidovat“ původní rozhodnutí.“* Byť se judikát explicitně týká ustanovení § 17a zákona o azylu (vznik důvodů pro odejmutí doplňkové ochrany), musí se totožný způsob posouzení použít i u druhé kumulativní podmínky (žadatel hrozí i nadále vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu).
17. V napadeném rozhodnutí konstatuje žalovaný podstatnou změnu situace v zemi původu, kvůli níž již není doplňkové ochrany žalobkyni zapotřebí, dále se věnuje žalobkynině možnosti využít vnitřního přesídlení v rámci vlasti.
18. V rozhodnutí ze dne 13. 5. 2015, jímž byla žalobkyni udělena doplňková ochrana, se žalovaný možností vnitřního přesídlení takřka nezabýval, nicméně neblahou situaci vnitřních přesídlenců alespoň letmo zmínil.
19. Na základě výše uvedeného považuje soud za přípustné, aby žalovaný odepřel žalobkyni prodloužení mezinárodní ochrany, pokud prokáže a odůvodní, proč dříve nemohla vnitřního přesídlení využít a nyní již může.
20. Jelikož v původním rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany se situací vnitřních přesídlenců téměř nezabýval, byl žalovaný povinen v napadeném rozhodnutí popsat poměry vnitřních přesídlenců na Ukrajině ke dni vydání původního rozhodnutí (13. 5. 2015), pak charakterizovat aktuální situaci vnitřních přesídlenců a nakonec obě situace porovnat.
21. Těmto požadavkům však žalovaný nedostál.
22. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vcelku podrobně popsal aktuální situaci vnitřních přesídlenců, nevyjádřil se však k poměrům, které zde panovaly na jaře roku 2015. O dřívější situaci vnitřních přesídlenců se žalovaný zmínil jen lakonicky a nikoliv v podstatných rysech. Pouhé snížení počtu vnitřních přesídlenců nijak necharakterizuje jejich reálnou situaci, totéž platí o novelách zákona O zajištění práv a svobod vnitřně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

přesídlených osob vydaného roku 2014, u nichž navíc není zřejmé, kdy byly vydány; určitá konzervace válečného konfliktu pak sice výrazně snížila pravděpodobnost jeho přelití do východních oblastí sousedících s Luhanským a Doněckým regionem, avšak možnost vnitřního přesídlení je třeba posuzovat vzhledem k celému území státu a oblasti střední a západní Ukrajiny, jak vyplývá ze správního spisu, nebyly ozbrojeným konfliktem bezprostředně ohroženy ani na jaře roku 2015.

23. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval zásadní a trvalé změny situace na Ukrajině, aniž by se zabýval tím, v čem tyto změny spočívají. V důsledku toho není zřejmá opodstatněnost jeho závěrů o neprodloužení doplňkové ochrany.
24. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) SŘS.
25. Žalobní námitka, kterou mohl soud přezkoumat, se týkala zpráv, které žalobkyně poskytla žalovanému v průběhu azylového řízení.
26. Žalovaný si opatřil překlady nadpisů článků a shledal, že se týkají situace v D., resp. Donbasu. Z překladů nadpisů článků je dle názoru soudu tato skutečnost zřejmá. Poměry v Donbasu však nebyly mezi účastníky sporné a situace v jiných částech Ukrajiny se články netýkají. Pak je nutné dát za pravdu žalovanému, který z důvodu hospodárnosti řízení obsah článků nepřekládal a nebral jej v potaz při zjišťování skutkového stavu. Vzhledem k nespornosti stanovisek účastníků ohledně situace na Donbasu by bylo další dokazování v tomto aspektu skutečně irelevantní. Soud tudíž tuto námitku neshledal důvodnou.
27. Ze všech výše uvedených důvodů soud na základě ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) SŘS žalobou napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
28. V novém rozhodnutí žalovaný žalobkyni prodlouží doplňkovou ochranu, nebo přezkoumatelným způsobem porovná situaci ukrajinských vnitřních přesídlenců, která zde byla v době vydání původního rozhodnutí ze dne 13. 5. 2015, s jejich aktuálními poměry a prokáže jejich podstatné a trvalé zlepšení, a to nikoliv jen výčtem zákonných opatření, ale zaměří se na reálnou situaci. Žalovaný jasně odliší, která opatření byla přijata, resp. u kterých opatření bylo zajištěno praktické fungování, ke dni 13. 5. 2015, a která později. Podstatná změna poměrů vnitřně přesídlených osob ve srovnání se dnem 13. 5. 2015 bude dostatečně zřejmá z podkladů obsažených ve správním spisu. Podle ustanovení § 78 odst. 5 SŘS je žalovaný tímto právním názorem Městského soudu v Praze vázán.
29. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 SŘS, podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobkyní na dané řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za dva úkony právní služby podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) po 3 100 Kč, tedy celkem 6 200 Kč. Dále jí byla přiznána náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300 Kč; paušální náhrada tedy činí 600 Kč. Odměna ustanoveného právního zástupce tak byla vyměřena v částce 6 800 Kč bez DPH. Odměna advokáta byla poté zvýšena ještě o DPH ve výši 21 %, tj. 1 428 Kč, takže činí celkem i s daní 8 228 Kč.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 SŘS kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 SŘS.

Kasační stížnost směřující jen proti výrokům o nákladech řízení je nepřípustná.

Praha 2. října 2018

Mgr. Dana Černovská v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.